

Szám.

Mar-
Weisz

Mauer
s kap-
ez a
amint
vala-
rölett
az u.
enüvé
eréz-
Ne
asom
agyar
z. —
sát a
zetes,
szem.
kolni
hogy
neg a
ányi
Fáy
gyon
inden
faco-
gölte-
bban
altad
vevő
re a
ilván
rike.
tedet.
lával
t. —
Misi-
etünk
kötési
tűnek
Szi-
helyet
nyi a
tthon
ellen,
iszen
inket
csak
nden-
Né-
kolai
zika.
ajon,
jövő

m-épület.

BALATON PARTJÁN. (Lásd a 358. lapon.)

L. köt. 23. szám.

Ára negyed évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1896. június 7-én.

OMAS ÉS LALLA.

— Indiánus történet. —

(Számos képpel.)

(Vége.)

ESERVES vándorlás volt az, annak tudtával, hogy a vándorlás végeig kegyetlen kinzás és halál vár rájuk. Ki is voltak már merülve és a két indiánus hiába unszolgatta őket fenyegetőleg is gyorsabb lépegetésre: csak nagyon lassan vánszorogtak előre. Az est leszálltával egy szikla tövében lepihentek s a vörös harczosok felváltva őrködtek, puskával a kezökben. Bántani különben nem igen bántották foglyaikat, de annál mérgeőbb pillantást vetettek Lallára, akit, úgy látszik, szörnyű módon alkalmatlannak találtak. Pedig a kis Lalla nagyon csöndes volt és naphosszat épp oly szótlanul bandukolt, mint fehér barátai.

Másnap is egész nap folytatták szomoru utjokat s a harmadik napon is egészen délig, amikor a fáradtságtól majd eldőltek, úgy hogy hosszabb pihenőt kellett tartaniok. Már nem igen messze lehettek a folyótól, melyen túl Forty Fort vára állt, ahol most az indiánusok főhada tanyázott. Estére oda érnek.

— Ma talán utolszor látjuk az eget! gondolá Benjamin.

Lalla ezen a napon néha olyan furcsaságot mivelt, amit barátai nem értettek. Megállt és ujját szájába téve, sajtáságosan éles, messze hallható madár-füttyel lepte meg társait. Ripleyék sokkal szomorubbak voltak, hogy sem sokat törődtek volna vele: legföljebb csodálkoztak, hogy Lallának, aki eddig velök együtt örült és együtt szomorkodott, most ilyen mulatságban telik öröme.

A két vörös harczos azonban csakhamar kitalálta, hogy Lalla nem mulatságból füttyentget. Valami célja van vele. Még azt is könnyen kitalálták, hogy miféle célja, mert hiszen a vörös-bőrűek szokása, hogy mikor az erdőn egymástól elszéledve bujkálnak, előre közösen megállapított füttyjellel értesítik egymást messziről, ki hol van. Az ellenség, ha hallja is, madár-füttynek véli és nem ügyel rá. De hát Lalla kinek adja a jelt?

A két indiánus rosszat gyanított és néhányszor mérgesen ráförmedt a kis lányra, hogy ne merjen füttyengetni. De nem boldogult vele.

— Omas tanított meg rá és ha nekem tetszik, hát füttyentek, felelé daczosan.

És mialatt pihentek, Lalla jobbra-balra elkalandozott és mindig újra füttyentett. Aztán egyszerre csak figyelni kezdett. Még egyet füttyentett és ekkor messziről ugyan, de tisztán hallhatólag éppen olyan fütty-jel hallatszott. Lalla örvendezve kiáltott fel és Riplynéhez futva, élénken mondá:

— Már nincs baj, Omas jön, mindjárt itt lesz!

S elfutott abban az irányban, ahonnan a fütty hangzott.

A két indiánus dühösen is, ijedten is ugrott fel, s látszott rajtuk, hogy hirtelenében nem tudják, mit tegyenek. De a következő perczben már tudták, mert nem igen messzire előtűnt az Omas hatalmas alakja. A két vörös harczos jobbnak találta, hogy ne találkozzanak vele. Intettek egymásnak, aztán hirtelen eliramodtak és néhány pillanat múlva eltűntek a sűrű erdőben. Hanem arról még sem feledkeztek meg, hogy magukkal vigyék a Benjamin jó puskáját.

Benja
hanem
megérte
percz m
godt, bi

— N

Lassa
tént. A
semmiké
Omas h
táborba
két társ
foglyoka
mondta;
a harma
hatnak,
sen, mel
az erdő
egymást
ilyen mó
koztak.

Termé
de még
kodni O
ölelgettél
kinek eké
beszélt
lépett és
komoly l

— Ne
az adós
jó testvé
ves gyer
ban volta
és Omas
bántani!

Elmult
az aprób
ről kelle
a fehér

Benjamin persze nem ügyelt most arra, hanem anyjával együtt ámult és alig tudta megérteni, elhinni, amit lát. Mert néhány perc múlva oda ért hozzájuk Omas és nyugodt, biztató hangon mondá:

— Ne féljete, nem lesz semmi bajotok!

Lassanként azután megtudták, mi történt. A harmadik üldözőjük, Vörös Farkas, semmikép sem akarta magára zudítani Omas haragját. Inkább megígérte, hogy a táborba siet és értesíti Omast. Tudta, hogy két társa legrövidebb uton fogja vezetni a foglyokat, tehát Omasnak is ezt az irányt mondta; Lallának pedig meghagyta, hogy a harmadik napon, amikor már találkozhatnak, valami olyan fütty-jelt ismételgesen, melyet Omas is ösmer, mert különben az erdőben egészen közel is elkerülhetik egymást; erre Omast is figyelmeztette és ilyen módon csakugyan szerencsésen találkoztak.

Természetes, hogy Ripley né is, Benjamin, de még a kis Alice is alig győztek hálálkodni Omasnak, Lallát pedig majd agyon ölelgették és csókolgatták. Omas azonban, kinek eközben Lalla élénken és sokat, sokat beszélt a maguk nyelvén, Benjaminhoz lépett és barátságosan vállára téve kezét, komoly hangon mondá:

— Nem ti tartoztok köszönettel. Omas az adótotok. Te, ifjú fehér testvér, igazi jó testvér vagy, megvédelmezted Omas kedves gyermekét, mikor magad is nagy bajban voltál. Omas és Lalla veletek megy és Omas soha sem fog többé fehér testvért bántani!

Elmult a veszedelem, bár nem egyuttal az apróbb szenvedés, mert majdnem előlről kellett kezdeni a fárasztó vándorlást a fehér emberek lakta messzi városig.

Omas vezetése mellett azonban sokkal könnyebben haladtak és gyorsabban is, mert amikor a kis Alice már nem győzte a gyalogolást, Omas ölbe kapta és úgy vitte tovább.

Ötöd napra eljutottak a városba, ahol már sok más menekültet találtak. Ugyancsak bámult mindenki, midőn Ripleyék egy hatalmas vörös harcos és egy indiánus kis leány társaságában érkeztek meg, kivált mert a végkép kimerült kis Alicet épp ekkor is Omas hozta a karján. Természetes, hogy Ripley né és Benjamin hálásan beszélt el mindenkinek menekülésök történetét és ekkor aztán Omasnak és leányának nem csak baja nem lett a fehér emberek közt, hanem mindenki elhalmozta őket szivességgel és ajándékkal.

A kormány ezalatt katonaságot küldött a föllázadt indiánusok ellen, akik nem bírtak sokáig ellenállni. Kemény vereséget szenvedtek, szétfutottak s a törzs-főnökök aztán megkötötték a békét.

Mikor a nyugalom helyre állt, a szerencsésen megmenekült telepítvényesek is vissza tértek birtokaikra, fölépítették elpusztított házaikat és újra dologhoz láttak. Ripley gazda, aki rövid kutatás után rátalált megmenekült családjára, szintén készült a vissza térésre.

— De Omas és Lalla velünk jönnek és nálunk maradnak, ugy-e apuskám? szolt Alice.

— Magam is szeretném, de nem tudom, megteszi-é, felelé Ripley gazda. ... Lásd, Omas, folytatá az indiánushoz fordulva: ez volna a legokosabb, amit tehetsz. Vörös testvéreid nem fogják neked megbocsátani, hogy fehér embereket megmentettél, üldözni

fognak: mi pedig szeretünk és megbecsülünk, mint derék jótevőnket.

Omasnak magának sem volt kedve, hogy vissza térjen vörös-bőrű rokonai közé. Nem akart többé belekeveredni semmiféle véreng-

zésbe, megtanulta a fehérektől a szeretet erényét. De arra meg már öreg volt, hogy régi életmódjáról letegyen és a fehérek szokásai szerint éljen. Arra szánta el hát magát, hogy elkiséri Ripleyéket és ott marad

... CSÖNDESKÉN ÜLDÖGÉLT VIGVAMJA ELŐTT. (Lásd a 357. lapon.)

közelőben, de nem lakik házban, hanem a szép szabad erdőn vigvamot emel, vadászgat, pipázgat és békességben él az ő Lalla leányával.

Ugy is tett. Lalla pedig, bár sűrűn ellátogatott Ripleyékhez, nem hagyta el atyját. Nagy leány lett, Omas pedig lassacskán előregedett s már csak ritkán vadászgatott;

a szeretet
volt, hogy
hérek szo-
l hát ma-
ott marad

inkább csöndeskén üldögélt vigvamja előtt (Lásd a képet a 356. lapon.), Lalla pedig szórakoztatta, ápolgatta. Ripleyék gyakran meglátogatták s volt rá gondjuk, hogy Omas és Lalla bőségben és kényelemben

éljenek. S őszinte barátságukat nem is zavarta meg soha semmi.

— Mi fehérek vagyunk, ti vörös-bőrűek vagytok, mondá nem egyszer Ripleyné; de testvérekké avat az igaz szeretet!

DÉLUTÁN A KERTBEN.

LEBEG a lepke,
Zeng a rigó
Tüli-lió.
Nyilal a fecske —
Uszni a kékben
Uszni a légben,
Ah mi jó!

A czirok hegedün
Palika hegedül:
Czini-czene —
S dönög a méhike.
Hallgatja Évike:
»A! Ni! Zene!«
Virágos a bokor,

Árnyas a nyárfa
Ugy zug a lombja, mint
Távoli hárfa.
Hallgassuk egy kicsit!
Palika hegedül —
Méh a virágra ül,
Csitt!

sűrűn ellá-
a el atyját.
lassacsckán
ászgatott;

BALATON PARTJÁN.

(Képpel a czímlapon.)

KÉK Balaton partjaira
Fel az Isten állíta
Gyönyörünkre, ékességül:
Rezi, Csobáncz, Tátika!

Izsalagos rom hirdeti,
Hogy tetőin hajdanán,
Büszke várak meredeztek
Az égbojtnak hajlatán.

Hős lovagok éltek ottan
A békében boldogok —
De ha intett a király: mind
A csatába robogott.

Ott járkáltunk, heverésztünk
S lelkünk multba visszaszállt . . .
Ki egy tarka kavics-szemet,
Ki meg vad rózsát talált.

Aztán mind a tó partjára
Vigan lebecsátkozánk
Utközben vigan rikongtunk
S szép dalokat dalolánk.

Kicsi játék-csolnakunkat
Vizre lendítők legott —
Mint a pihés hattyu-fiók
Oly kecsesen lebeg ott.

Ki vödröcskét, ki ásócskát
Hozott magával ide,
S szoknyát, nadrágot feltűrve
Mennek mind a vízbe le.

Meregetés, homok-turás,
Fenn sikong bíbicz-madár —
Rózsaszinben ég az alkony,
Ragyogó kék a határ.

VAD LACZI ÉS A TELI HOLD.

ENYHE nyári estén künn sétált az apa Gizikével meg Laczival. Tudniillik jeles hírű Vad Laczi barátunkkal. Még korán volt bemenni vacsorálni s nagyon

kellemes séta esett a gyönyörűen ragyogó hold világánál.

A kis Gizike nagyot bámult a fényes teli holdra s egyszerre csak ezt kérdi:

— Apácska, hogy van az, hogy a hold nem mindig ilyen fényes? Néha csak egy kis kifli látszik belőle, sokszor meg éppen semmi.

Gizike még kicsike leány volt, nem tudhatta az effélet s az apa így szólt:

— Megvan ennek a maga természetes oka, kicsikém. No Laczi, magyarázd meg neki. Neked ezt már tudnod kell.

Kell! Persze hogy kell. De nincs meg az ember fejében mindig minden, ami kell. Laczi emlékezett ugyan rá, hogy csakugyan olvasott, tanult ő erről valamit. De már ugyan ki tudhatná azt mind, amit tanult, kivált ha meg sem tanulta?

Csakhogy Laczit nem olyan fában ringatták, hogy egyhamar megzavarodjék, kivált ilyen együgyű kis leánnyal szemben. S míg az apa előre ment, ő így szólt:

— Várj no, Gizike, mindjárt megérted. Hát tudod, a hold, az . . . az egy nagy kerek tepsi . . . és a házakból, a kéményekből sok füst száll föl, bekormozza és olyankor persze keveset vagy semmit sem látni belőle. De mikor már egészen elhomályosult, akkor a hold-bakter oda támasztja

a létráját, fölmege és megsikálja. Tudod, mint a Julcsa szakácsné a kerek tepsit.

Igy aztán mindig újra fényesen ragyog. Érted?

— Hogy ne?

Szaladt is apja után és eldicselkedett, hogy most már jól érti, csak még azt szeretné tudni, hogy a hold-bakter mért nem sikálja meg minden estére a holdat? Az apa ezt persze nem tudta megfejtetni, hanem a kicsike beszédeiből mihamar megértette, milyen volt a Laczi magyarázata.

Nem sokára betértek a házba, aztán a vacsora következett. Laczi pajtás meghökkenve látta, hogy az ő széke nincs az asztalnál, terítve sincs az ő számára.

— Ejnye, az a haszontalan szobalány!... kezdett pattogni.

— Dehogy, dehogy! vágott közbe az apa. A te számodra nem terített, mert itt járt a hold-bakter és azt mondta, hogy neki ajándékoztad a vacsora-porciódat. Hát el is vitte és te ma vacsora nélkül fogsz lefeküdni. Tudod, fiacskám, aki olyan jeles magyarázattal csavarja félre a kis huga fejét, az nem maradhat jutalom nélkül. Menj aludni!

BETÜ-REJTVÉNY.

1	Λ	8	d
1000		ü	

*

Rejtett név.

Imre. Ede. Lajos. Andor. László. Géza. Zoltán.

Ezt a 7 nevet úgy rakjátok egymás alá, hogy a kezdő-betűikből egy 8-dik név kerüljön elő.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Ifjusági Emléklapok“.

Elbeszélések és költemények. Gyűjtötte Füßy Tamás. Színes táblába kötve.

LEGJOBB AZ EGYENES UT.

— Apró diák-kaland. —

Elmeséli Döme bácsi.

(Képpel a 360. lapon.)

ÖLTESZEM, hogy mindnyájan ismeritek azt a bölcs közmondást, melyet czimül irtam. Ismertük mi is, én meg két pajtásom, akivel — bizony már jó régecskén, boldog diák-koromban — egy szobában laktunk a nevelő-intézet első emeletén. Mondom, ismertük, de nem igen voltunk meggyőződve róla, hogy igaz. No, azt tanácsolom nektek, ne kételkedjetek benne.

Mi sem jártunk volna pórul, ha nem csak ismerjük is. Bezzeg meggyőződöttünk aztán, hogy görbe uton bajos eljutni a czirkuszba.

Mert czirkusz volt a városban, nem is igen messze az intézettől és kivált mi nagyobb siheder diákok roppantul kívánczotunk a czirkuszi elő-adásra. Csakhogy az igazgatónk nem volt barátja annak, hogy késő esti mulatságokra járjunk ki.

— Talán mégis megengedi, ha szépen megkérjük, szólt egy másik szobabeli pajtásunk.

— Én bizony nem kérem, felelé Dini, az én egyik lakó társam. Előre is tudom, hogy vagy éppenséggel nem engedi meg, vagy kieszel valami kemény föltételt, ránk ró valami nehéz feladványt és aki megoldja, az majd jutalmul elmehet.

— No's hát, ugy is jó lesz.

— Dehogy is lesz jó! pattantam én föl. Mint ha már így is nem volna elég leczkénk!

— Igazad van, hagyjuk abba, szólt közbe ravasz mosollyal Bertí, a másik lakó társam. Menjünk a szobánkba.

Mikor oda értünk, Bertí nevetve mondá:

— Ne busuljatok, ott leszünk a czirkuszban, legalább mi hárman, felváltva más-más minden este.

— Hogyan?

— Nagyön egyszerűen. Csak egy kötél kell hozzá. Tudjátok, hogy korán van a

vacsora s aztán mindjárt vissza vonulunk szobánkba. Ablakunk a kertre nyílik, onnan pedig az alacsony kerítésen könnyű kijutni. Minden este lebecsátkozik egyikünk az ablakból s mikor vissza tér, megrángatja a kötelet, akkor a másik kettő szépen fölhuzza. Zsebpénzünk elég van.

— Nagyszerű lesz!

Megszereztük a kötelet s még az este megvalósítottuk a tervet. A sors Bertire esett, hogy ő megy először. Szerencsésen le is eresztettük s mi ketten, én meg Dini, vártuk, hogy a kötél rángatásával jelt adjon vissza érkezéséről. Nem is éppen nagyon sok idő, alig egy óra telt bele, már zörgött a kötél az ablak-fán. Ugy látszik, az előadás nem tartott sokáig.

— Kösd jól a derekadra a kötelet, nehogy lepottyanj és kitörd a nyakadat! szoltam én le sugvást az ablakból. És ha megkötötted, rántsd meg a kötelet, jelül, hogy már huzhatjuk.

Csakhamar megkaptuk a jelt. Huztuk a kötelet fölfelé, de alig birtuk.

— Nem is hittem volna, hogy ez a Berti olyan nehéz! szolt Dini. No persze, fölhuzni nehezebb is, mint leereszteni.

Egyszerre aztán mint ha megakadt vagy megfogózott volna. Csöppet sem birtuk följebb huzni. De ez csak egy pillanatig tartott; a következő pillanatban — majd sóbálvány-

nyá meredtünk. Előbukkant az ablaknál a feje... de nem Bertinek, hanem a felügyelő tanárunknak!

En ijedten elejtettem a kötelet, Dini is csak fél kézzel fogta s baj érhetne volna a tanárt. Csak hogy ő erre már jól eleve számított és erősen megfogózott az ablakban, lábát is megvetette a párkányzaton.

— Ugy látom, csodálkoztok, fiacskáim. Talán más valakit akartatok fölhuzni... talán éppen Berti barátunkat? Nem jöhet

szegény, a czirkusz kapujánál találkoztunk és onnan egyenesen az árisztom-szobába került. Ott vár bennötöket.

Ez alatt már bele kapaszkodott az ablakon.

— Jöhettém volna az ajtón át, de akkor talán megpróbáltátok volna a tagadást, hogy nem vagytok czinkosai Bertinek. Gondolom, most nem próbáljátok meg.

Nem, nem próbáltuk. Nagyon is világosan rajta veszítettünk. Aztán szépen el köllött sétálnunk abba a szobába, amely árisztomul szolgált. Egy hetet töltöttünk ott.

Pajtásaink sorra jártak a czirkuszba, csak mi hárman nem kerültünk sorra.

ELŐBUKKANT A FEJE.

rnál a
a fel-

ini is
volna
eleve
blak-
zaton.
kám.
ni ...
jöhet
czir-
tjánál
nk és
yene-
áris-
bába
t vár
et.

t már
szko-
abla-

ettem
ajtón
or ta-
óbál-
na a
hogy
gytok
Ber-
ondo-
nem
tok

nem
Na-
ztán
szo-
hetet

szba,

KÉT KIS KERTÉSZ.

EGYMÁSÉ mellett volt a kertecskéjük, melyet az apa a nagy kertben kihalított számukra, hogy ott szórakozásul kertészkedjenek. De a két kertecske nagyon elütött egymástól.

Gyönyörű virágok pompáztak az Iluskáéban, a kis ágyasok, utacsókák szép rendben dicsérték a kertészt.

A másikban, a Dezsőében, szélről bőven volt a gaz és dudva, közepén pedig nagy lyuk tátongott a földben. Körülte pedig a kiásott föld. Ugyan mire jó az?

Az ám, ha tudná valaki!

Tavaszi elején Iluska szorgalmasan dolgozott: ásott, vetett, gyomlált és csak az az aggodalma volt, hogy a kut kissé messze van, pedig onnan kell majd vizet hordani, mikor locsolásra került a sor.

— Nekem itt lesz kutam a kertemben, mondá Dezső.

És hozzá fogott a kut-ásáshoz. Iluska kételkedőleg rázta a fejét: nem hitte, hogy Dezső

kutat bírjon kiásni. Dezső azonban hitte. Vagy legalább azt mondta, hogy hiszi. És ásta tovább.

Ásta, amikor ásta. De több volt az olyan nap, amikor nem ásta. Először is, voltaképen már a második napon bele unt; csak nem akarta megvallani. Hát csak úgy babrál és minden ürügyet megragadott, hogy odább állhasson. Aztán meg esős napok jöttek, a gödör megtelt iszapos vízzel, egy héttig is el köllött várni, míg kiszáradt és újra lehetett ásni.

A napok, hetek pedig multak s már itt volt a meleg nyár eleje is. Az Iluska kertje gyönyörűen pompázott, a Dezsőében pedig még ekkor is csak a nagy lyuk ékeskedett.

S egy napon eszébe jutott az apának, hogy megnézzé, miképen boldogultak gyermekei a kertészkedéssel. No . . . hát láthatta. Dezső kissé röstelkedve próbálta okát adni az ő kertje siralmas állapotának; de az apa kedvetlenül szólt:

— Ne erőlködjél, úgy sem hiszem el. Magad sem hiszed. Jól tudtad, hogy kutat nem bírsz ásni; de mert röstelted azt a csekély fáradságot is, mellyel kerteskéd megmunkálása járt volna, ilyen ürüggyel bujtál ki alóla s haszontalan babrálással fecsérelted az időt. Lám: Iluska okosan szórakozott s most öröme van neki is, van nekünk is. Még játékból és szórakozásul sem szabad okatlanul pocsékolni az időt. Kerteskéd bizonyítja, hogy lusta vagy és okatlan.

Busan bámult Dezső a gödörbe s a jó Iluska hiába vigasztalta, mert ha kut nem támadt is, hosszú időre kutba esett mégis a Dezső becsülete.

A BÉKA ÉS UJ LAKÁSA.

— Állátmese. —

— JAJ, Feri! Ne bánts szegényt könyörgött a jó szívű Iluska. Tudod, apácska azt mondta, hogy a béka inkább hasznos állatka, nem szabad bántani.

— Nem is akarom. Sőt segíteni akarok rajta. Nézd, valami baja esett, megsérült, alig tud mozdulni. Ha itt marad az uton, a kocsik agyongázolják. Beteszem ide ebbe a verembe . . . itt jó dolga lesz.

A következő pillanatban a beteg béka már lenn volt az utszéli mély és nagy ve-

remben, melynek egyik végében vizet is talált. A hideg fürdő hamar meggyógyította s mikor megelégette az uszkálást, kimászott a verem százaz részébe. Enni való bogárkakat is talált; de amint szét nézett, mégis nagyon elégedetlen volt új lakásával.

— Hiszen ez börtön! A verem fala olyan magas és meredek, hogy ki nem tudok kapaszkodni! Szörnyűség! Az a kegyetlen fiu jól tudta ezt! Azért dobott ide le, hogy kínlódjak, gyötrődjek! Ó! Milyen szerencsétlen vagyok!

És másnap is, harmadnap is és azontul folyvást busult és mérgelődött.

— Mennyivel kedvesebb volt régi lakásom ott a nádasban! És soha sem jutok oda többé vissza!

Dehogyan nem! Nehány nap múlva nagy eső esett, a gödör megtelt vízzel s a béka kényelmesen kiúszott onnan.

— No, csak hogy kimenekültem! Jaj de borzasztó hely volt ez! Most szaporán vissza régi lakásomra!

Jó ideig eltartott, míg oda ért, de nem röstelte a fáradságot. Ám mikor közelre ért, ijedten lapult meg a fűben.

— Jaj, ó jaj! Azok a gonosz libák, kacsák, gólyák még folyvást itt olálkodnak! A minap is csak sulyosan megsebesülve menekültem . . . Itt örökös a veszedelem . . . Ott, abban a gödörben ilyen baj nem fenyegetett . . . szépen, nyugodtan éldegéltem.

Ekkor már meg is fordult.

— Biz' én visszatérek a gödörbe. Ott senki sem háborgat és koronként, ha az esővíz megtölti, ki is sétálhatok a gödörből. Sokkal jobb az új lakásom!

Vissza sétált és leugrott a verembe. És ekkor ilyenförmát gondolt.

— Lám, hogy megjártam! Vissza tértem ebbe az új lakásomba, melyet annyira ócsároltam. Hát velem is az történt, hogy mikor meggondolatlanul elégedetlenkedtem, csak a rosszat vettem észre. De bezzeg mihelyt megláttam, hogy máshol mi fenyeget, rögtön kezdem megbecsülni, ami jót találok itt.

A CSELSZOVÓ PÓK.

— Mese az erdőből. —

(Képpel a 365. lapon.)

ADÁRKA zengett, bogárka dongott, méhecske zümmögött, falevél rezgve susogott, tarka virág illatozott szerte az erdőben. Ha te jársz ott, nem is látsz egyebet és azt hiszed: mind ami ott él, békességben, boldogan éli világát, nincs ott baja senkinek. De ha az orrodon viselnéd a bűvös pápaszemet, mint én a minapában, látnál és hallanál ott még sok egyebet.

Hogy én hol szereztem azt a bűvös pápaszemet? Hát biz' azt csak egy napra adta kölcsön a . . . jaj! Most majd elárultam, hogy kicsoda. Pedig ha kifecsegném, soha sem kapnám többé kölcsön és nem tudnék még több olyan igazi mese-históriát, mint a minapában, amikor ott jártam.

Egy kicsinyke szikla, voltaképen bizony csak egy nagyocska kő szomszédságában magas bokor ágáról mérges, haragos pörölés hallatszott.

— Már megint széttépte! Az én gyönyörű hálómát, amelyen két napig dolgoztam! Jaj te gonosz, ármányos rossz tündér! Te tetted, bizonyosan te!

— Nem is tagadom, Pók barátom, felett a nagy kő alatt lévő barlangocska nyílásából az erdő tündérkéje. Nem tehetek róla, de kénytelen voltam vele. Legyeecske akadt a hálódba, halálos kinok közt vergődött, ki kellett szabadítanom és e közben a hálód szét foszladozott.

— Mi közöd hozzá, ha bele akadt a legyeecske? Az én zsákmányom, jussom van hozzá.

— Nekem meg jussom van hozzá, hogy segítsek mindenkin, aki szenved. Sajnálom,

hogy neked ekép kárt okozok, de nem tehetek róla.

A kis tündér behuzódott barlangocskájába, a pók pedig mérgesen dörmögött tovább:

— Jól van jól! Majd megjön a fizetés napja! De ni . . . valaki jön erre felé.

Szálat eresztett magából és lebocsátkozott a magasból majdnem a földig, úgy, hogy mindent jól láthatott és hallhatott. Két béka közeledett, nagy lassan, mert az egyiknek baja esett a torkán, alig birt lélegzeni, minduntalan meg köllött állnia. A másik, az öregebbik, támogatta és biztatta:

— Már közel vagyunk, ne csüggedj. Meglásd, meg fog gyógyítani. Nagyon ügyes, nagyon hatalmas. Meg sem kérdi, hogy és miképpen esett a bajod, mégis tudja, és ha megteszed, amit mond, biztosan meg is gyógyítja.

— Csodálatos! álmélkodik a fiatalabbik béka.

— No bizony, nincs abban semmi csodálatos, szólt közbe fejük fölött a pók. Megtette az effélét az én nagynéném is, mert az volt ám az igazi csoda-doktor! És én is tudok valamit.

Az öreg béka kissé gunyosan mosolygott.

— Soh'se figyelj rá, mondá társának. Ez az a vén pók, aki mindig a nagynénjét emlegeti és azt hiszi, hogy a pókháló is gyógyít. Menjünk!

Megindultak, a pók pedig boszusan nézett utánok.

— Együgyü békák! De se baj! Ni, megint jön valaki . . .

Ketten is jöttek. Még pedig Szarvasbogár ur és Szöcske urfi, mind a kettő beteg. Szarvasbogár urnak a fél-szarva volt

bekötözve; minap vigyázatlanul röpi neki a kert falának és megsértette a fegyverét. Jó szerencse, hogy le nem tört. Szöcske urfi pedig széles jó kedvében addig-addig ugrándozott, hogy végre is kificzamította a lábát és most csak mankón tudott kinosan biczekelni.

— Mondom, Szöcske öcsém, hogy biztosan meggyógyít. Persze, meg köll fizetned a taksát.

— Jaj, de mikor éppen most kifogyott minden apró pénzem!

— Nem is az kell a tündér-doktorkának. Mindenki, akit gyógyít, köteles arra vállalkozni, hogy valahol valakivel valami jót tesz; mire ígérését beváltotta, meg is gyógyult.

— Ó, ó! Csak nagy dolgot ne kívánjon tőlem, aggódott Szöcske urfi.

— Már pedig nagyot fog kívánni, szólott Pók ur a magasból. Kérdezd csak meg Szarvasbogár barátunkat. Látom, még most sem gyógyult meg, tehát még nem rötta le a tartozását.

— Persze, mert kissé nehéz és lassu munka. A szomszédos hangya-bolyról kell lekaparnom a faleveleket, melyekkel a szél tele szórta, úgy hogy a nap nem sütheti, pedig a kis báboknak melegre van szükségök s a kicsi hangyák nem birnak a nehéz levelekkel. No, a felét már lekapartam, a másik felével is majd csak elkészülök.

— Adok jó tanácsot, kedves barátom, szólott a pók. Ne fáradj tovább azzal a nehéz munkával.

— Gyönyörű tanács! Akkor meg sem gyógyít a tündér-doktorkánk.

— Gyógyítsd meg magad magadat!

— Az ám . . . ha tudám!

— Épp úgy tudhatod, mint ez a hires tündér-doktorkátok. No bizony! Van is neki valami tudománya! Van egy kis varázsvesszeje, azzal megérint és ez gyógyít. Ha ilyen varázsvessződ volna, meggyógyíthatnád magad magadat, de még másokat is.

— Például engemet is, szólott Szöcske urfi. És akkor nem köllene semmi taksát fizetni.

— Éppen azt akartam mondani, jegyzé meg a furfangos pók.

A két béka még nem haladt messzire és meghallotta a beszédet. Vissza is fordult rögtön,

— Nem bolondság, amit Pók barátunk mond, szólott a beteg béka.

— Dehogy nem, jegyzé meg Szarvasbogár ur. Persze, jó volna, ha olyan varázsvesszőnk volna. De ha nincs!

— Ott van a barlangban, meg lehet szerezni.

— Micsoda? Talán bizony hogy ellopjuk? méltatlankodott a könnyü véru bár, de böcsületes, gavalléros Szöcske urfi.

— Dehogy, dehogy! nyugtatta meg Pók ur. Csak kölcsön kellene venni egy kis időre.

— Az már más. Azt talán megtehetjük, szólott Szarvasbogár.

— De hát ha a tündér-doktorka nem adja kölcsön? kétségeskedett a béka.

— Az bizonyos, hogy nem adja, felelé a pók. De hát nem is kell tőle kérni, hanem el köll vinni, mikor nincs otthon. Én ismerem a szokásait. Este felé gyakran kísétál, akkor bátran belopózhattok a lakásába. És mikor már nem lesz többé szükségtek a varázsvesszőre, ide adjátok nekem, s én szépen vissza csempésem. Így nem köll félnetek, hogy rajta kap bennötöket.

— No, már így csakugyan jó lesz, bizonyítá Szarvasbogár ur. Tehát majd napnyugtakor ide gyülnék és te, Pók barátom, jelt adsz, hogy itthon van-e a tündér-doktoroka vagy nincs.

— Helyes! Bennem megbizhattok. Én mindenkinek jót akarok. Mihelyt nálatok van a varázs-vessző, rögtön meggyógyultok. Hát pontosan itt legyetek!

— Majd iparkodunk!

S a betegek, a helyett, hogy a tündér-doktorkához tértek volna be, elszédtek, a ravasz pók pedig kárörvendve nézett utánok.

— El fognak jönni, meg fogják tenni. Persze jobb volna, ha mindjárt magam csenhetném ki azt a varázs-vesszőt. Csak-hogy van ám eszem! Nem vagyok bizonyos felőle, nem jár-e veszedelemmel; hát inkább

... GYÖNYÖRŰ VOLT AZ ERDŐS BOKROS TÁJ.

ezek az együgyűek hadd végezzék. Ha sikerül, nagyszerű lesz! Ez az alkalmatlan tündér-doktoroka megpukkad mérgében; esuffá teszem, kitöltöm rajta a boszumat; és ha nálam a varázs-vessző, hozzám jönnek a betegek. No, majd én másképp fizettetem meg őket! Minden beteg legalább is három kövér legyet tartozik hozni. Milyen lakomákat csapok!

Meglapult egy vastag ágon és senki sem gyanithatta volna, hogy valami gonoszság készül. Pillangó röpködött, méhike zümmögött ... gyönyörű volt az erdős, bokros táj.

Lassanként nyugovóra hajlott a nap s ekkor a béka, szöcske, szarvasbogár pontosan megjelentek.

— No's, hogy állunk? kérdék.

— Bemehettek bátran. A tündérke épp az imént sétált ki, felelt a pók. Rajta, szaporán!

Szép dolog a biztatás, de egészen más a tett. Habozva, szepegve álltak ott a tündér lakásának ajtajánál.

— Szaporán, ha mondom. Vagy azt akarjátok, hogy a tündér itt érjen és rajta kapjon a csínyen? szolt a pók.

— Igaz a! kiáltá a szöcske és iziben beszökkent a kis tündér-barlangba.

— No, ha ez a kis ugrifüles nem fél, nekem sem illik félnem, szolt a szarvasbogár és utána ment.

— Alig ha fogják birni a varázs-vesszőt. Illik, hogy segítsek, mondá a béka és követte őket.

A furfangos pók türelmetlenül várta, hogy elő kerüljenek a lopott kincssel; de biz' azok nem kerültek elő, hanem egyszerre csak siralmas jajveszékelés hallatszott a tündér-lakból.

— Jaj, ó jaj! Végünk van! Jajajaj! Ó, ó, ó! Minek is fogtunk bele? Mindjárt itt lesz a tündérke, életünket veszi érte! Ó, ó! Jaj!

A pók meghökkenve hallgatta egy ideig.

— Mi lehette őket? Meg köll nézmem.

Óvatosan közeledett és bepislantott a tündér hajlékába. Hát biz' ott furesa világ volt. A szöcske, béka, szarvasbogár ráta-láltak a varázs-vesszőre, meg is ragadták, de meg sem bírták mozdítani. És ha még csak ez lett volna a baj! De ők maguk sem tudtak többé mozdulni, a varázs-vesz-ző megfogta és nem eresztette őket.

Pók ur messziről is rögtön kitalálta az igazat és ugyancsak sietve tért vissza a maga sűrű bokrába. De ott aztán nagyot nevetett.

— De csak okos voltam, hogy nem magam fogtam bele! Ezek az együgyűek ugyancsak belesültek. No, kár ugyan, hogy nem kapom meg a varázs-vesszőt; de meg-élek én a nélkül is. Jó, hogy bajom nem esett.

Alig hogy ezt gondolta, már látta, hogy a tündérke nagy sebtiben siett haza a barlangocskába. Most még nagyobbat nevetett.

— No, lesz most nemulass od benn! Azt hiszem, egyik sem kerül ki elevenen. Hehehe! Milyen okos voltam, hogy másokra bíztam ezt a veszedelmes vállalkozást. Lesz mindjárt jajgatás!

Hallgatózott, de nem hallott semmit. Nagyon csöndesen végezhetett a hatalmas tündérke a szegény bünösökkel. Alkalmasint egy csapással ölte meg őket.

De nem. Ugy látszik, mégsem azt tette. Mert egy kis idő mulva mozgolódás hallatszott a barlangocska nyílásánál, aztán szép sorjában előbujtak Szöcske urfi, Szarvasbogár ur és a béka. S amint kiértek, megálltak.

— Ejnye no, már ezt igazán röstellem, szolt Szarvasbogár ur boszusan. De hogy is lehettem olyan esztelen, hogy hallgattam arra az álnok pókra! Most már tisztán látom, milyen csuf tetre biztatott föl. Szörnyen szégyellem!

— No, engem csak az vigasztal, hogy a jó tündérke még csak nem is haragudott, szolt Szöcske urfi. Mindjárt kitalálta, hogy nem a magunk esztétől telt ki ez az ármányos dolog. Megbocsátott és még gyógyítani is fog, mintha semmiféle rosszat sem követtünk volna el.

— Mert igazi jó tündérke, mondá a béka. Hanem az a gonosz pók! Kerülne csak a fogaim közé, majd megkeserülné!

— Meg is köll keserülnie, pattogott Szarvasbogár ur. Ezt el nem viszi szárazon! Itt lappang valahol a bokron. A szárnyának semmi baja, felröpülök, megkeresem, fülön fogom és hozom. Te aztán végezz vele, béka pajtás.

— Csak ide vele! Ugyis éhes vagyok!

Hallotta ezt Pók ur és most már nem nevetett. Rémulten futkosott ide-oda, rejtett zugot keresve, ahol meglapulhasson. De mind hiába, mert a boszus Szarvasbogár rá talált, megragadta és leröppent vele a béka elé, mely már föltátotta a száját, hogy bekapja. Szánta-bánta most már a pók a gonosz cselszövényt, melybe így belevesztett: látta, hogy vége van; nem adna most már senki az életeért egy sovány muslicza legyecskét sem. Egy pillanat ... és bekapja a béka.

De nem kapta be. Mert épp ekkor lépett ki hajlékából a tündérke is, és így szólt:

— Ejnye, ejnye, barátaim, hát ezt tanultatok tőlem? Én megbocsátottam nektek és ti boszút akartok állni ezen a cselszövön? Eresszétek, hadd fusson. Az a legszébb boszu, ha bebizonyítjuk ellenségünknek, hogy jobbak, nemesebbek vagyunk nálánál.

— Bizony nem érdemli a kegyelmet, felelé a béka. De mivel úgy kívánod, hát most az egyszer hadd fusson. Hanem ha még valahol utamba akad, nem állok jót róla, hogy be nem kapom. Pusztulj innen, silány cselszövő!

Reszketve futott el a pók, futott napokig, míg végre egy félre eső, kopár sziklás tájon megállapodott. Szükölködve, sanyaruan tengődött ott, de ki nem mert mozdulni, nehogy találkozzék valakivel azok közül, akiket

álnokul föl akart használni a maga gonosz céljaira, S gyakran sóhajtá:

— Kár volt tennem, nagyon kár! Ármány, furfang előbb-utóbb kiderül s azt sújtja legkeményebben, ki hozzá nyult fegyverül!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« L. köt. 21-dik számában közölt szó-rejtvény megfejtése:

Vasárnap.

Helyesen fejtették meg: Gajári Erzsébet és István, Graner Stefike, Márta és Hilda, Neoschil Antal, Kövesi Rudi, Kovács Dénes, Molnár Ferike, Patterson Margit és Orsolya, Weiss Annus és Karesi, Klivényi Ilonka, Habinay Iván, Zinner Erzsike, Malatinszky Zoltán, Gallatz Margit és Paula, Reinitz Katinka, b. Eliatschek Virike és Edike, Engel Jóska (nem hiba, hanem igen helyes, hogy olyan papiroson irsz, még kezdő levén a bötüvetésben. *F. b.*), Probstner Arthur, Trettina Irma és Béla, Bódy Ödön, Glósz Irma, Gutmann Stefi és Henrik, Heszke Irmus, Papp Katinka, Joó Istvánka, Lipták Irénke, Herzfeld Paula, Nagy Kálmán, Györötskey Gyuricza (örömmel látlak téged is kis híveim sorában. *F. b.*), Freund Károly, Császár Ferencz, Simon Rózsa, ifj. Dobák Béla, Lám Lili, Mérey Ágosta, Fleischmann testvérek, Schwarz József és Béla, Ordódy Irén és László, Básthy Sándor és Zoltán, Kremzir Alice, Edith és Ernő, Szelke Hajnalka és Józsi, Éder Olga, Eisz Elek, Havas Margit, Alexy Elza, Fleischmann Erzsike, Angermayer Béla, Weltner Dezső, Weldin Oszkár és Sándor, Fridrich Gizike, Schreiber Bella, Jánosi Anna (dehogy haragszom! Ha valamelyik kis olvasómat valamire figyelmeztetem, az soha sem egyéb, mint jó indulatu figyelmeztetés. *F. b.*), Okolicsányi Marcsa, Hollaky Feri, Nékám István és Ervin, Szitányi Jolán, Hacker Ervin, Szájbely Erzsike, Moesz Ilonka, Grün Aladár, Hauer Iluska, Heimzelmann Vilma, Platzner Vilma és Ella, Olsavszky Olga és Gyula, Mihályi György, Lányi Rózika, Eislitzer Margit, Haydin István, Kraicsovics Ottó és Sándor, Hecht Margit és Piroška, ifj. Münnich Aurél, Bayer Domokos, Szibenliszt Ida, Grubits Mariska, Rosenwald Rudolf, Kövesdy Aurelia, Martinovits Szvetozár, Schöpf Szerafina, Berczelly Yerta, Bolyó Palma és Károly, Adriányi Eszter és Jolán, Danielisz Jenő, Baranyi György, Pék József, Hirschler Géza, Przybilla Jenő, Klein Janka és László, Salzberger Aranka és Nándor, Csiky Tilike, Büttner Irmus, Jekelfalussy Gizike, Graefl Paula és Márta, Preisach Frida, Körmendy Matild, Kleinschnitz Mariska, Záborszky

Mariska és Dezső, Fáy Endre és Árpád, Weisz Erzsike, ifj. Jákó János, Lám Miczi és Nelli, Pessl Lipót József, Havas János, Kohn Erzsike, Saláth Ilonka, Wollner Antal, Dósa Magda, Szilasi Erzsike, Teőke István, Groedel Lajos, Haas Elza, ifj. Knobloch József, Angyal Irma, Wolf Győző, Bruck Juliska, Döntő Andor, Engel Jolán, Kresz Ferencz, Géza és Károly, Fidler Jolánka, Papp-Szász Tamás, Szerdahelyi Iluska, Piller Géza, Köves Jancsi, Fuchs József, Augustin Mimi, Jakab Pirooska, Csizék Ilona, Rátz Ottó, Szent-Ivány Carla, Botka Lajos és Andor, Brüll Albert, Mihalik Ilonka, Simon Béla, Tantosy Rózsa, Rosenfeld testvérek, Freund Imike, Krivány Laczi és Dénes, Kreibik Sándor, Lányi Viola, Mela és Tiva (Tiva fiú-e vagy leány? *F. b.*), Kléber Elemér, Dénes Zsófia, ifj. Ladányi László, Schoenberg Irén, Farkas Mariska, Ilonka és Laczi, Salamon Ernő, Mauthner Ilike és Imre, Vancsó Anna, Lépes György, Irinyi Szabolcs és Csaba, Gervay Mariska, Erzsike és Mike, Herczeg Ilonka és Albert, Tiszelte Jakab, Takách Ilonka.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek *Ziborszky Mariska és Dezső, N.-Atádon*, kiknek a jutalom-könyvet (*»Kis mesekönyv«, Grimm testvérek nyomán, a »Forgó bácsi könyvtára«* című sorozat egyik önálló kötete) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *»Kis Lap«* L. köt. 20-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Angyal Irma, Fischl Izabella, Salzberger Aranka és Nándor.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Az országnak száz meg száz iskolájában disszel folyt le az ezredévi ünnep s foly még ez idő szerint is. A sok tudósítás, melyet e részt hazánk számos vidékéről vettem, hazafias örömmel tölti el keblemet, s itt együttesen valamennyi beküldő kis hívemnek mondom szíves köszönetet a kedves tudósításért. Meg akik közületek meg akartok látogatni, mindnyájatokat szívesen fogadlak. Együttal az egészségemre vonatkozó rokonérző kérdésközpöndésekre hálás szívvel azt felelhetem, hogy Istennek kedvező jóvoltából már könnyebben érzem magamat.

Forgó bácsi.

*

Lastóczy Feri. A bekezdő sorokban megteleled választomat. — **Simon Béla.** Németből ne! Sajna: a német nyelvű gyermekí olvassmányok még ma is nagyobb elterjedésnek örvendenek hazánkban, mint az e nemű magyar művek, pedig bizony

olyanokkal dicsekedhetünk már, melyek bátran vetélkedhetnek a külföldi ifjusági iratokkal. — **Weltner Dezső.** Kár, hogy nem láthatjuk egymást. A pályázat, melyet említez, már rég elmúlt. — **Fáy Endre és Árpád.** Ügyes. Be is soroztam. — **Olah Ilonka.** Kedves tudomásul veszem a te tudósításodat is. — **Berczelly Herta.** Meg fog jelenni. *Herta* vagy-e, vagy *Yerta*? — **Fleischmann Erzsike.** Nem értem tisztán kérdésedet. Ird meg világosan: mit kívánsz tudni? — **Danielisz Jenő.** Örvendek a kedvező hírek. — **Molnár Katicza.** Nem nagyon sokára ismét közlök szindarabot. De hiszen: ha úgy szereted, a *»Forgó bácsi színháza«* cz. gyűjtemény két kötetében (megrendelhető bármely könyvkereskedőnél) sok nagyobb-kisebb darabot találsz. — **Fidler Jolánka.** Közölni fogom. — **Wolf Győző.** Válasz csak kérdésre jár. — **Augustin Mimi.** Hát te mikor kezded a boldog nyaralást. Gízit köszöntöm. — **Haas Elza.** Válaszomat fönnebb olvashatod. — **Heszke Irmus.** Nagyon, nagyon jól estek meleg soraid. A jó Isten áldjon meg érettök. — **Szilágyi Erzsike.** Hát ha egy kedvező fordulat mégis úgy hozná magával, hogy láthatnának? Bizony, örülnék neki. — **Zádor György.** Csak azért, mert új olvasóm vagy s nem tudod, hogy kis olvasóimtól szigoruan megkövetelem a levél takaros formáját: veszem figyelembe soraidat. Jövöire, meg vagyok felöle győződve, már csinosan s tisztán írsz. — **Irinyi Szabolcs és Csaba.** S miben mult, hogy nem láttalak? — **Mészáros Pista.** Csakugyan leírhatatlan szép látvány volt, midőn az 5000 ifju tornász egyszerre rázendítette a himnuszt s éltette a királyt, aki atyai kedvteléssel gyönyörködött a fiuk viruló egészségében s tanusított ügyességében. Egyik főemberéhez fordulva, ő felsége így szólt: *»Ezekből lesznek még csak a jó katonák!«* Azok is legyenek a király és a haza védelmére és nagyobb dicsőségére. Hejh, ha tudtam volna, melyik vagy te az 5000 közül; bizony, az ablakombul feléd is lengettem volna a kendőmet. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉST ÓHAJT:

Kléber Elemér Przybilla Jenőnek temesvári címét kéri. — *Okolicsányi Mariska* (Bpest, Tiszviselő-telep Deley-utca 10.) *Kövesdy* Arankával és *Freiler* Edithkével. — *Szilágyi Évike* (Rácze-Keve) *Muhoray* Margitkával.

A „KIS LAP“ minden kötetéhez díszes színnyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A *»Kis Lap«*-nak **fél** évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő cím: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*